

În cadrul Grupului Școlar Economic Administrativ „Ion Barbu” Giurgiu activează o serie de Firme de exercițiu după cum urmează:

Clasa a XII-a A

F.E. LINDA S.R.L.
F.E. RUBIN S.R.L.
Profesor coordonator Popa Roxana

Clasa a XI-a C

F.E. MAXMANAGER S.R.L.
F.E. ECOJOBS S.R.L.

Clasa a XII-a C

F.E. EAGLE S.R.L.
F.E. ICELAND S.R.L.

Profesor coordonator Toban Stelică

Clasa a XI-a B

F.E. BEAUTY ROOM S.R.L.
F.E. MY WEDDING S.R.L.
Profesor coordonator Popa Dorina

Clasa a XII-a G

F.E. CAKE CAFE S.R.L.
F.E. EVENTS G S.R.L.
Profesor coordonator Hroniade Marlena

Clasa a XI-a A

F.E. SOS CASA MEA S.R.L.
F.E. BROUN MOBILA S.R.L.

Clasa a XII-a B

F.E. SPORT ADVENTURE S.R.L.
F.E. CLOTHS4ALL S.R.L.
Profesor coordonator Murgă Violeta

Calsa a XII – a D

F.E. THREE STARS HOLIDAY S.R.L.
F.E. HOLIDAY FOR ALL S.R.L.
Profesor coordonator Berbecaru Camelia

JOC SECUND
REVISTA
GRUPULUI ȘCOLAR
ECONOMIC ADMINISTRATIV
„ION BARBU”
GIURGIU

REDACȚIA:
Coordonator:
Prof. CONSTANTINESCU ROXANA
Colaboratori:
Prof. MACĂNEAȚĂ NICOLETA
Elevii:
Căciulan Irina
Nidelea Ileana
Băbaru Oana
Crăciun Lucian

TEHNOREDACTARE:
BARDĂ CEZAR ROBERT

REVISTA

Joc secund

GRUPULUI ȘCOLAR ECONOMIC ADMINISTRATIV „ION BARBU” GIURGIU

NR. 7 - noiembrie 2009

NUMĂR ANIVERSAR

Scrisoare către Dascăli

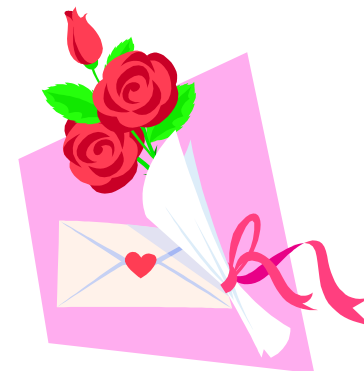
Acum când sărbătorim 40 de ani de la nașterea Liceului Economic, rânduri cum sunt cele de față nu e ușor să le concepți.

Îți pui din capul locului întrebarea, cum să le gândești, cum să le închei. Și totuși o cale trebuie să existe, chiar una directă, fără ocolișuri, fără multe fraze introductive, conștientizând de pildă faptul că au trecut pur și simplu peste 40 de ani de când un singur profesor al acestei școli a “strigat” pentru prima oară catalogul și unul dintre primii elevi a răspuns pentru prima oară “prezent”.

Generații după generații de elevi s-au succedat, au pășit cu emoție pe lungile coridoare ale școlii și au trecut pragul claselor în care și-au consumat anii de foc ai adolescenței, ai primei tinereți care trece în grabă, fără să se mai întoarcă vreodată.

Generații după generații de profesori, au luat sub braț cataloagele, le-au purtat prin clasă cu emoție și grava răspundere, binecuvântându-le în momente ale grației cu harul lor, înțelegând să se risipească cu dăruire pentru ceilalți.

Se cuvine să ne îndreptăm privirea spre cei care, prin frumusețea meseriei ce și-au ales-o, sunt descoperitori ai pasiunilor și speranțelor noastre: DASCĂLII, acești minunați modelatori de suflete, ce reușesc să facă din copii adevărate “statui de aur”.

ION BARBU - DAN BARBILIAN ÎNTE POEZIE ȘI MATEMATICI

„Există undeva, în domeniul geometriei, un loc luminos unde se întâlnește cu poezia [...] Ca și în geometrie, înțeleg prin poezie o anumită simbolică pentru reprezentarea formelor posibile de existență.”

Așa scria marele poet **Ion Barbu**, pseudonimul literar al matematicianului Dan Barbilian. Într-adevăr, toți cei care l-au cunoscut pe matematicianul Dan Barbilian au rămas impresionați de profunzimea raționamentului său matematic, de puterea intuiției sale științifice, de aria întinsă a preocupărilor sale, care cuprindea atât geometria proiectivă cât și algebra modernă, axiomatizarea matematicii, dar și a mecanicii.

Lecțiile sale, ținute în amfiteatrul „Spiru Haret” al Facultății de Matematică de la Universitatea din București erau, de fiecare dată, remarcabile creații, în sensul cel mai adevărat al noțiunii: profesorul cu plete de poet și cu ochi vii, profunzi, crea, în fața studenților, universuri strălucitoare ale raționamentului, iar auditoriul, uimit, îl urmărea în lumea fascinantă a matematicii pure. Nu mai puțin captivă erau și literații care beneficiau de vraja personalității sale unice. Iar azi, cu mult mai mulți sînt acei care citesc și recitesc versurile poetului Ion Barbu - unul dintre cei trei mari „B” ai poeziei interbelice (Lucian Blaga, Ion Barbu, George Bacovia).

Istoria culturii umane nu prezintă decît foarte puține cazuri de mari poeți care în același timp să fi fost și mari oameni de știință. Să-l amintim pe ilustrul matematician -poet persan medieval Omar Khayyam. Dan Barbilian poate fi considerat în filiația acestuia.

Născut în 1895 la Cimpulung-Muscel (ca fiu al unui judecător) a început acolo și cursurile școlii primare. Urmîndu-și părinții care, după necesitățile serviciului, trebuiau să schimbe adesea domiciliul, tînărul elev frecventează școli din diferite orașe (remarcat încă din liceu de Gh. Țițeica la un concurs al „Gazetei matematice”), pentru ca primul război mondial să marcheze apoi o întrerupere a școlarității, el participînd la războiul din 1916-1918.

Matematica și poezia îl atrag deopotrivă.

Urmează pînă la urmă matematicile și își ia ulterior doctoratul în matematici (1929), cultivînd, simultan, o poezie de o factură cu totul nouă. Se impune pe plan beletristic prin volumul *Joc secund*, placheta *După melci*, ca și printr-o serie de scrieri în proză, unele de polemică literară, altele cu interesante considerații asupra matematicii.

Timpe de cîțiva ani a predat matematica în învățămîntul secundar, la Giurgiu și București (1925-1929), dar încă din 1926 își începe cariera în învățămîntul superior din București, predînd geometria, algebra, teoria numerelor, teoria grupurilor, axiomatiza și ținînd prelegeri la universități din Austria și Germania. De asemenea a participat la numeroase manifestări științifice internaționale.

Moștenirea sa matematică cuprinde, în primul rînd, crearea unei școli de gîndire orientată spre ceea ce am putea numi matematica secolului nostru, în care axiomatiza ocupă un loc de seamă. Savantul Barbilian a introdus în știință noi concepte, denumite, pe drept cuvînt, spații Barbilian.

Fără nici o îndoială, poetul Ion Barbu a rămas în istoria literaturii române, la fel după cum Dan Barbilian a intrat în istoria științei mondiale. Cu toate acestea a scris: „Mă stimez mai mult ca practician al matematicilor și prea puțin ca poet, și numai atît cît poezia amintește de geometrie”. Poate e o dovadă de modestie literară, căci pentru posteritate el este la fel de mare și ca matematician și ca poet.

În anul 1919, Dan Barbilian începe colaborarea la revista literară *Sburătorul*, adoptînd la sugestia lui Eugen Lovinescu, criticul cenacului ca pseudonim numele bunicului său, Ion Barbu. În timpul liceului îl cunoaște pe viitorul critic literar Tudor Vianu, de care va fi legat prin una din cele mai lungi și mai frumoase prietenii literare.

Debutul său artistic a fost declanșat de un pariu cu Tudor Vianu. Plecați într-o excursie la Giurgiu în timpul liceului, Dan Barbilian îi promite lui Tudor Vianu că va scrie un caiet de poezii, argumentînd că spiritul artistic se află în fiecare. Din acest "pariu", Dan Barbilian își descoperă talentul și iubirea față de poezie. Dan Barbilian spunea că poezia și geometria sunt complementare în viața sa : acolo unde geometria devine rigidă, poezia îi oferă orizont spre cunoaștere și imaginație.

Fenomenul artistic barbian s-a născut în punctul de interferență al Poeziei cu Matematica, de aceea poezia lui este cu mult deosebită de cea a lui Arghezi și Blaga, întrucît gradul ei de dificultate e mai mare. Mai exact spus, înțelegerea poetului asupra a ceea ce trebuie să fie poezia e mai aproape de concepția unor poeți moderni și singurari ca Stephane Mallarmé sau Paul Valéry, decît de concepția mai generală, impusă de romantism. Apoi nu trebuie uitat că poetul a fost dublat de un matematician și că modul lui de a gîndi în spiritul abstract al matematicii s-a impus și în planul reprezentărilor poetice. Ion Barbu însuși afirmă: "Ca și în geometrie, înțeleg prin poezie o anumită simbolică pentru reprezentarea formelor posibile de existență... Pentru mine poezia este o prelungire a geometriei, așa că, rămânînd poet, n-am părăsit niciodată domeniul divin al geometriei."

Într-un interviu acordat lui Felix Aderca, din 1927, creația lui Ion Barbu era împărțită de acesta în patru etape: parnasiană, antonpanescă, expresionistă și șaradistă. În studiul din 1935, *Introducere în poezia lui Ion Barbu*, Tudor Vianu reducea această clasificare la doar trei etape: parnasiană, baladică-orientală și ermetică. Această din urmă împărțire a devenit clasică.

Aș vrea ...!

Aș vrea să uit de tine,
Să nu te mai iubesc,
Să uit privirea ta,
Să nu te mai zăresc.

Dar nu știu ce-i cu mine, de nu te pot uita.
Și iar de vei veni
Va fi speranța mea .

Aș da orice în viață
Ca eu să pot lăsa
Iubirea ce ți-o port,
S-o scot din viața mea.

Privesc

Privesc cum timpul se îmbracă
Cu soare cald și aurii
Acum stau pe aceeași banca...
Începe ploaia, e tarziu...

Târzie ora, dar și în suflet
Caci timpul nu ne-a mai iertat .
A șters cu zile orice zămbet
Și nici iubirea n-a scăpat.

Crăciun Lucian Marius- XII B

Din colecția „Ce mai citim?” iată încă 10 dintre nenumăratele romane celebre ale literaturii universale

Abatorul cinci-Kurt Vonnegut
Alice in Tara Minunilor-Lewis Carroll
Ambasadorii-Henry James
Baronul din copaci-Italo Calvino
Batranul si marea-Hemingway
Berlin Alexanderplatz-Alfred Doblin
Batlanul-Giorgio Bassani
Bunavestire-Nicolae Breban
Calea regala-Andre Malraux
Candide-Voltaire

CALEIDOSCOP

Scriitorul rus Salticov Scedrin s-a dovedit de mic a avea o vociune a spiritului ieșită din comun. Odată, în timpul orelor de curs, elevii clasei din care făcea parte au văzut pe fereastră un măgar care răgea foarte tare... Toată clasă a izbucnit în râs. Supărat, învățătorul le-a dat ca temă pentru a doua zi să povestească scena cu măgarul. Cea mai bună lucrare a fost a lui Salticov Scedrin, care suna astfel: " El a venit între ai săi. Ai săi nu l-au recunoscut și de aceea au început să rădă. "

Superlative muzeografice

- Cel mai vechi muzeu din lume, în accepțiunea modernă a termenului, este Ashmolean Museum din Oxford (Anglia).
- Cel mai mare muzeu din lume este Muzeul American de Istorie Națională din New York, fondat în 1874. Este compus din 19 corpuri de clădire, iar sălile au o suprafață totală de 9,3 hectare.

Muzee Neobișnuite

- În orașul Imperia din Italia se află cele mai originale muzee despre istoria alimentației. Rezervat exclusiv spaghetelor, muzeul expune, în ordine cronologică, toate tipurile existente în lume ale acestui produs național.
- Un cetățean din Londra a amenajat un original muzeu al... pantalonilor. El posedă pantaloni care au aparținut lui Ludovic al XIV-lea, Napoleon, Beethoven și Kant.
- În orașelul francez Aulnay există un muzeu care adăpostește umbrele din toate epocile, începând cu cele purtate de regii asirieni și terminând cu exemplare ce pot fi procurate azi din diferite magazine.
- Un muzeu neobișnuit există în localitatea JHajonoruka, din voievodatul Bia Lystak (Polonia). În vitrinele lui sunt expuse obiecte găsite... în trunchiurile sau rădăcinile unor arbori bătrâni.

Stiati că ...

...Floarea cea mai aromată este cactusul American?
Mirosul ei se simte de la o distanță de 1 km.
...Sub dunele de nisip sahariene se află un mare ocean de apă dulce, de la o adâncime de aproximativ 3 km. ?
... Persoanele blonde au circa 140000 de fire de păr pe cap, cele brune 100000 și cele roșcate 90000 de fire?
... În Grecia antică Anul Nou se sărbătorea la primă lună răsărită după 21 iunie, iar romanii sărbătoreau Anul Nou la 1 martie ?
... Personajul cel mai des întâlnit în literatură este Napoleon? Despre el au scris peste 100000 de cărți.
... Dacă s-ar presupune dispariția albinelor de pe pământ, odată cu ele ar dispărea peste 100000 de specii de plante la care polenizarea se face cu ajutorul albinelor ?

Ambasadorul Rusiei la Paris a spus unui prieten, la moartea marelui om politic Talleyrand: Sunt sigur că, primindu-l, diavolul i-a vorbit astfel: "Prietenule, ai depășit puțin instrucțiunile mele!"

Dintr-un manual al Ministerului Postei Britanice: "Toate telegramele trebuie să fie redactate în fraze inteligibile și clare, afară de cazul când provin de la autorități".

Curiozități de-ale oamenilor celebri ...

- Beethoven nutria credința că bărbieritul îi îngreunează creația: de aceea umbla de multe ori nebărbierit.
- Balzac, în semn de respect în fața geniului, își scotea pălăria de câte ori vorbea despre el însuși.
- Napoleon nu se sfia, dimpotrivă, îi plăcea chiar, să trișeze la cărți.

Rețetă pentru o viață fericită....

Se iau douăsprezece luni, se curăță bine de amărăciune, stres, mândrie, invidie, egoism, formalism și frică. Se împarte fiecare lună în 28-31 de zile, pentru ca provizia să ajungă exact un an. Se cântărește munca și liniștea, adăugându-se chibzuința și harul. Se cerne cu abilitate, iubire și voință, înțelepciune, îngăduință, frecându-se cu sinceritate, tandrețe, grație și alint. Se unește răbdarea cu bunăvoință, muzica și buna dispoziție. Se împăturește cu înțelegere și speranță, se pudrează cu sacrificii, se presara vrajă, dăruire și receptivitate. Se acoperă cu amabilitate, gingășie și mult bun simț. Se îndulcește cu multă toleranță, optimism, veselie și umor. Se aromatizează cu blândete, bunătate, concesi și curățește sufletească. Tapetată cu afectivitate și prețuire, se coace la căldura inimii, cu dragoste din belșug. Se flambează cu puritate, stimă și respect. Preparatul se servește zilnic, cu buchete de fericire, ornat cu surprize, învelit în înviorătoare și inepuizabila credință în Dumnezeu!

Copilul

Copilul este o realitate delicată, este frumusețe izvorâtă din simplitate, este lumina scilpitoare în obscurul fiecărei familii. Din cele mai vechi timpuri, copilul trebuia să fie un motiv de preocupări, pentru că el a fost totdeauna același. Desi, era natural ca de la Sapho din Lesbos, care a cântat întâia oară copilul, fără să aibă copii și până în zilele noastre, artiștii și poeții ar trebui să se ocupe de el. În antichitate aproape deloc, pentru că cei vechi iubeau maturitatea, formele atletice și forța în genere. De la Renaștere însă, la fiecare pas, iar în această perioadă copilul Isus alături de Madona, ocupă un loc deosebit. Dar însă nu ne putem opri aici, pentru că mai există și alt copil, copilul care se joacă, și care aduce nota zburdalnicului; apoi copilul nenorocit, cel care întruhipa nefericirea umană. Deoarece în literatură, o incursiune în căutarea copilului ar cere mult timp, se pot prezenta numai câteva icoane reușite, luate din cei mai autentici scriitori români și străini. Se vede astfel copilul lui Creangă, copilul lui Rebreanu, pe cel al lui Bassarabescu, al lui Anatole France sau copii lui Rizițescu sau Teodorescu, este, probabil cea a copilăriei văzută ca o vârstă de aur a omenirii, ca o vârstă a comunicării libere, neîngrădite.

Dor de dascăli

Mi-e dor de profesorii mei din liceu. Toți unul și unul! Niște valori extraordinare! Niște oameni fără egal. Mă-nchin lor, veșnic, cu respect și cu grație. Cu mândria că am fost eleva lor și că azi sunt ceea ce sunt. Le mulțumesc, ori de câte ori îmi amintesc de ei, pentru tot ceea ce au sădit în sufletul și în mintea mea.

Nu știu ce să iubesc mai mult la acești adevărați oameni, la acești minunați foști profesori ai mei: dragostea lor de copii? Corectitudinea, inteligența și dibăcia cu care ne-au transmis cunoștințele despre lumea în care trăim cu tradițiile, cultura, meșteșugurile, istoria, descoperirile, invențiile? Elanul pe care ni l-au insuflat în a înainta, cu pași hotărâți, spre visurile cele mai mărețe și îndrăznețe? Ambiția lor de a ne vedea cât mai sus, mai sus decât ei? Sau, poate, mărimea și generozitatea cu care ne întâmpinau ori de câte ori aveam problemele noastre – mărunte sau importante – de rezolvat și nu știam cum să trecem peste ele? Sufletul pe care și-l puneau în palmele noastre tocmai pentru a ne apropia de existența, de principiile și convingerile lor și pentru a ne explica ce este bine și ce este rău în viață? Rigurozitatea cu care ne controlau și ne verificau în timpul orelor de curs dar și în afara lor? Timpul prețios pe care-l reapeau de la sânul familiilor lor oferindu-ni-l nouă, unor copii veniți de prin lume, de pretutindeni, fără a-și arăta oboseala și fără a cere nimic, în schimb? Entuziasmul cu care organizau excursii și evenimente artistice în care ne făceau să ne simțim în centrul atenției, de parcă am fi fost geniali? Blandetea cu care ne îmbrățișau, dar și cuvintele de dojană pe care ni le adresau atunci când mai "călcăm în străchini"? Zâmbetele, surâsurile, ochetele și umorul cu care ne determinau să trecem peste micile eșecuri și nerealizări? Încurajările și susținerile în prag de concursuri, examene, teste și altele asemenea? Fericea pe care o citeam în ochii lor ageri, străpungători, atunci când rezultatele noastre se ridicau la înălțimea așteptărilor lor și când reușeam în toate activitățile depuse? Glasul lor, ce-mi inspira, și acum, demnitatea, hotărârea și priceperea didactică?

Nici eu nu mai știu ce să iubesc, mai presus, din toate acestea... Și, de aceea, le voi iubi pe toate, la fel de mult.

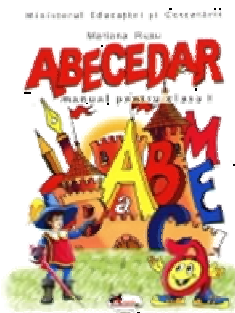
Scumpii mei profesori de liceu, aș vrea să știți că, în această școală, există, un om - pe care l-ați educat, l-ați format și îndrumat - care își amintește, mereu, de dumneavoastră, cu toată dragostea și energia unei inimi ce bate nu numai pentru sine, ci și pentru cei care i-au marcat viața într-un fel frumos și armonios, cu căldura unui suflet care poate îmbrățișa, cu patimă, pe toți cei dragi, deodată. Iar aceea sunt chiar eu.

Dumneavoastră vă datorez profesia mea de astăzi. Am rămas îndrăgostita de anii de liceu și am dorit să ajung un profesor iubit și respectat precum dvs. Sunt încă aproape de începutul carierei mele și încerc să-mi fac meseria cu dragoste și devotament. Peste ani și ani voi spune că și acum „Vă mulțumesc, domnilor profesori.”

Pentru mine, sunteți și veți rămâne oameni de frunte ai țării, purtători și dătați de reale valori de care are nevoie o nație pentru a merge, demn, spre viitor!

Vă iubesc!

Prof. Măcăneală Nicoleta

ÎN AMURG

Dacă pe mine școala nu mă mai primește la bătrânețe, în bănci, tu îi aparții acum, iubeste-o !

Fii muncitor, cu mult calm și fără șovăire !

O onorezi dacă îi respecti legile, o îndoliezi dacă îi preferi viața fără constrângeri.

Ea trăiește prin tine, prin cunoștințele tale, prin meritele tale. Ea nu-ți dă nici o profesie, nici în sac nu-ți bagă, nici cum să găsești comorile nu te învață, iar necinstea, adică îmbogățirea pripită ți-o interzice vehement.

În schimb, după o activitate școlară exemplară, de la un tânăr cu cunoștințe bogate, dintr-o minte plină de poezie și de ideal, de iubire și de respect al valorilor, de disciplină și metodă de lucru, te poți aștepta la o creație mai frumoasă ca un pod, mai folosită ca un tun, mai satisfăcătoare decât un cosmetic, o vopsea de păr sau purgativ : la o creație de ordin spiritual.

Vei umbla cu profesorul de geografie prin păduri de palmieri vopsite în culorile păsării paradisului, de-a lungul insulelor de mărgean, pe marginile apelor - marginile de flori de lotus și străbatute de crocodili, savane sau pe sloiurile străvezii de la pol.

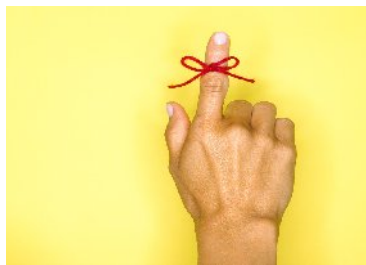
Te va face să auzi Niagara, te va face să guști frumusețea Himalaiei, Gangelui și a deltei Dunării.

Dar ia seama ! Se va face foc și pară când vei muta Barcelona în Danemarca, Salonicul în Italia, Bucureștiul la Sofia ; vei anexa Finlanda Americii sau vârșa Elba în Marea Roșie, Dunărea în Marea Nordului, Gibraltarul pe lângă Hamburg.

Las la urmă, intenționat, emoțiile sublimе provocate de acizi, baze, săruri, de aldehyde, de hidrocarburi, de hidrați de carbon, de electromagneți, de termometre și barometre.

Mulți dintre elevi, cu temperamente practice, între care poți fi și tu, simt satisfacții divine lângă eprubete, aspirând vaporii nitroși sau de ape amoniacale.

Eu și acum aud vocea profesorului meu de chimie și de mărfuri-merceologie, vorbind despre valențe sau valoarea de întrebuințare a mărfurilor și, când îl vizez, atunci îmi predă pe îndelete hidrocarburi.

Acest subiect era capcana leneșilor, ca dinții iepurelui la zoologie, ca înmulțirea ferigii la botanică.

La școala ai să simți că profesorii sunt toți niște frați sau un fel de tați, prefăcându-se răi, ca să te facă pe tine cât mai bun. Crezi că n-ar fi în stare să-ți facă jucării, să te joci pe genunchii lor, să te ia de gât, dacă ar ști că după răsfăț ai ține minte regula de dobândă, puntea măgarului sau genunchiul contabil ?

Ei însă, din tactică, se prefac răi, ca să nu mi te lași pe tânjeală, să nu confuzi pe Jupiter cu Marte, girul cu avalul, balanța de verificare cu bilanțul și bancruta cu falimentul.

Când însă vei observa că ochii îi zămbesc pe sub ochelari, când îi va tremura glasul după un răspuns bun al tău, când te va certa, să știi să înțelegi că acel profesor te iubeste mult. Chiar dacă uneori te va certa, să știi că ține la tine mult, vrea să ajungi un tânăr serios, cu mintea bogată, o mândrie a parinților tăi.

Înarmat fiind cu armele înțelepciunii, privește cu încredere viitorul.

Înțelepciunea te vrea disciplinat din plăcere, dornic fără constrângere cinstit fără emfază și patriot fără zgomot. Ea îți decerne dragostea de muncă și munca îți conferă meritele cinstite : Titlul de Om.

Când vei păstra în cap toate podoabele culese din cărți și biblioteci, atunci intră în rândul intelectualilor, în rangul de intelectual. Eu rămân pentru tine un nume necunoscut. Regretând că nu sunt nici profesor, nici preot, să te pot sfătui mai des, îți trimit aceste rânduri de departe, pentru tine și pentru copiii tăi...

(din volumul "Oameni și fapte" - Costea Valter întemeietorul Liceului Economic)